

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1037/2018
18.09.2018. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Соње Павловић, Веска Крстајића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела примање мита из члана 367. став 6. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА адвоката Јелене Радовановић Малетић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу К бр.37/17 од 03.11.2017. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 331/18 од 14.05.2018. године, у седници већа одржаној дана 18.09.2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу К бр.37/17 од 03.11.2017. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 331/18 од 14.05.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу К бр.37/17 од 03.11.2017. године, окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела примање мита из члана 367. став 6. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ и осуђена на казну затвора у трајању од једне године која ће се према окривљеној извршити по правноснажности пресуде без примене електронског надзора у просторијама у којима станује и то у ..., ул. ..., које просторије не сме напуштати, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, ако окривљена једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора извршава у заводу за извршење казне затвора, сходно одредбама члана 45. ст.5. и 6. КЗ, у вези члана 424. ЗКП, с тим да се окривљеној у изречену казну затвора урачунава време проведено у притвору по решењу истражног судије Окружног суда у Крагујевцу Кио 34/08 од 11.03.2008. године и то од 11.03.2008. године до 17.03.2008. године. Истом пресудом, од окривљене АА на основу члана 91. и 92. КЗ у вези члана 367. став 7. КЗ, одузета је имовинска корист у износу од 80.000,00 динара, па је окривљена обавезана да напред наведени износ уплати на рачун буџета Републике Србије у року од 30 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Наведеном пресудом на основу одредбе члана 261. и 264. став 1. ЗКП, окривљена АА обавезана је да сноси трошкове поступка, па да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара као и трошкове унапред исплаћене из буџетских средстава суда у укупном износу од 415.250,00 динара у року од 30 дана од правноснажности пресуде под претњом принудне наплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 331/18 од 14.05.2018. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљене АА, а поводом исте и по службеној дужности преиначена је пресуда Вишег суда у Крагујевцу К бр.37/17 од 03.11.2017. године, па је окривљена АА оглашена кривом због извршења кривичног дела примање мита из члана 367. став 6. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ и осуђена на казну затвора у трајању од десет месеци у коју јој се урачунава време проведено у притвору од 11.03.2008. године до 17.03.2008. године која ће се извршити тако што ће је окривљена издржавати у просторијама у којима станује у ... у улици ..., без примене електронског надзора, које просторије не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова окривљена самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржава у затвору, док су у осталом делу жалба браниоца окривљене као и жалба Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу одбијене као неосноване а пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА, адвокат Јелена Радовановић Малетић, због повреде закона из члана 441. тачка 4. ЗКП, и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а из образложења произлази да се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине у целини и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да у целини преиначи првостепену пресуду тако што ће донети ослобађајућу пресуду, а да се извршење правноснажне пресуде одложи до доношења одлуке по овом захтеву.

Врховни касациони суд је, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 487. став 1. ЗКП, након разматрања списка предмета и навода захтева за заштиту законитости браниоца окривљене нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка

5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

При томе обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају бранилац окривљене АА, навођењем као разлога за подношење захтева, повреду закона из члана 441. став 4. и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, само формално означава повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП, због којих је подношење захтева дозвољено, али не конкретизује у чему се оне састоје већ суштински у образложењу захтева оспорава и полемише са чињеничним утврђењима у правноснажној одлуци, што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Наиме, бранилац окривљене, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, а супротно утврђењима у нападнутим одлукама, наводи да је суд имао основа да примени члан 266. ЗКП ослободи окривљену плаћања трошкова поступка, пошто је мајка двоје деце, од које малолетно има само 12 година, да је без запослења и имовине, па да би плаћањем изузетно великих трошкова поступка, било доведено у питање издржавање окривљене и лица које је у обавези да издржава. Бранилац даље у свом захтеву полемише о нејасним и противречним исказима окривљеног ББ, који је признао извршење кривичног дела да би убрзао кривични поступак, на коме се заснивају побијане одлуке, као и недостатку оригиналне документације и потреби графолошког вештачења.

Како је дакле, у поднетом захтеву само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено – повреде закона из члана 441. став 4. и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП-а, а суштински се указује на недозвољене разлоге за подношење захтева – на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање – то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА у овом делу оценио као недозвољен.

Врхони касациони суд се није упуштао у оцену битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, на шта се такође захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене АА указује, обзиром да исто у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представља законом дозвољени разлог због кога би окривљени и његов бранилац могли поднети овај ванредни правни лек.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Татјана Миленковић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.